

Oltenescul boț de humă

Janet Nică

„Întrebă-mă, să te-ntreb” , Editura „Macarie”, Târgoviște, 1999, 60 p, este o arenă în care Florentin Smarandache e „hărțuit” cu întrebările de Veronica Balaj, Mihail I. Vlad Emilian Mirea, Adrian Dinu Rachieru, Ada Cârstoiu, Ioan Nicoară și Cornel Popa.

Veronica Balaj și Mihail I. Vlad adună între coperte toată „prada de război”, a lor și a celorlalți, încercând să definească nedefinitul, să afle genul proxim și diferența specifică a omului Florentin Smarandache.

Numai că, la Florentin Smarandache diferența specifică devine, ca în arborele lui Porfirius, gen. Demersul autorilor nu trasează un cerc, ci o spirală.

Întrebările nu nasc răspunsuri ci alte întrebări, întrucât problema e problematică. Omul Smarandache se dovedește a fi un buchet de oameni, un homo universalis: poet, dramaturg, romancier, editor, ctitor de curent literar, analist-programator, matematician, homo viator.

Sătul de hotare, de borne, de zăbrele, de norme, de imperative categorice și fictive, de

canoane și de paradigme, de sisteme și structuri, sufletul lui Florentin Smarandache evadează din trup, trupul, din țară în continent, continentul evadează în lume. Cenușa vetrei părintești rămâne la obiect, adică la subiect, mereu fierbinte.

Plecat din țară, emigrantul și-a luat țara, ca pe o brățară, în suflet. Itaca îi recunoaște, în taină, turta dorului.

Florentin Smarandache și-a construit un bel suflet rebel care dă cu târnăcopul paradoxului în tot ce chircește și pipernicește ființa umană, cheamă rațiunea la raport, priponind-o de țărșul instinctului întemeietor de lume. „Până nu simți, nu poți da opere de diamant” zice poetul-matematicianul-dramaturgul-romancierul Florentin Smarandache.

Poetul nu poate să fie un roib pur sânge în țarcul gândirii clasice și, de aceea, este racordat la tot ce înseamnă nesupunere, experiment trăsmit și bubuit, absurd ionescian și concretism brazilian.

Autorul parcă pune în practică, pas cu pas, convingerea lui T. W. Adorno din „Minima moralia”, potrivit căreia sarcina cunoașterii este „stabilirea de perspective în care lumea să se dezechilibreze, să se înstrăineze, să-și descopere fracturile și crăpăturile, așa cum va apărea ea într-o zi deformată și știrbă, în lumina mesianică”.

Pentru Florentin Smarandache scrisul este un „joc înalt”, distrugător de angoase, nonconformist și reconfortant.

Fiind „pământ românesc” în America, Florentin Smarandache este ecoul literaturii române prin colocvii, seminarii, congrese, conferințe, expoziții, traduceri, distribuirii de carte, dând apă la moară butadei americane: „Să știi să te vinzi pe tine însuși, să știi să-ți faci reclamă.”

Fiind în gura lupului, cercetașul Florin Smarandache transmite: americanii nu se interesează de artă și literatură decât în medii academice, universități, colegii și organizații nonprofit.

Cartea de literatură care se vinde acolo ambalează în celofan oroare, mister, aventuri, sex, parapsihologie.

În cultură totul este pentru consum și profit financiar.

În urma textului cărții, te întrebi dacă omul nu e, în America, o cifră, iar Florentin Smarandache răătăcește, asemenea lui Diogene, căutând un om cu lumânarea. Se pare, totuși, că poetul, alergând pe orizontală, se regăsește împlinit pe verticală. De altfel, risipirea în sine nu-l poate fixa într-un punct, rămânând melancolic când visează cu ochii deschiși, coleric, când se

enervează, sangvinic, când se ambiționează, flegmatic, când se culcă pe lauri sau ghimpi.

Din destăinuirile făcute cu tăria acidului sulfuric, aflăm că poetul, fiind în țară pe vremea democrației multilateral dezvoltate în adâncime și-n îngustime, nu putea să protesteze prin cifre și ecuații, prin fracții ordinare, ci a ales o fracție extraordinară – poezia – scrisă prin lipsă de text: poeme vizuale, nonvizuale, auditive și olfactive.

Nod de contrarii, pentru Florentin Smarandache, „poezia a fost un experiment, un cartuș pe țeava gândirii, o transfigurare a numerelor naturale”.

Mileniul trei propune, prin Florentin Smarandache, omul-paradox, pacea altoită cu cartuș, poezia altoită cu matematica și matematica altoită cu poezie.

Din umbră vorbește Kierkegaard, făcând lumină: „Să nu gândim rău de paradox fiindcă paradoxul e pasiunea gândirii, iar gânditorul fără paradox este ca și îndrăgostitul fără pasiune: un tip mediocru.”

Oltenescul și românescul boț de humă, exploratorul Florentin Smarandache este brâncușiana „pasăre măiastră” ieșită la înaintare în peste douăzeci de țări ale lumii să cânte și să

plângă, să plângă și să cânte, mai mult pentru alții decât pentru sine, asemenea unui OM.